

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jamen uanset om det er industriministeren eller kulturministeren, der giver pengene, så kommer de jo altså fra den samme kasse, og det er skatteborgerne, der betaler.

Jeg kan ikke lade være med at stille et spørgsmål til hr. Arne Melchior, som jo pr. definition – og det er de øvrige partier desværre også – er imod, når man taler om en privatisering af kulturen: Når nu kulturen er så afhængig af statens velvilje, for det er den jo, når det er offentlige midler, som bliver øst ned over kulturen, så alle de, der sidder på den, er utrolig afhængige af, hvad der kommer til at stå på finansloven, kan man ikke lade være med at tænke på, om den kultur, der kommer til udtryk på Det Kongelige Teater, som vi diskuterer i dag, bliver det, kulturen forventer magthaverne gerne vil have, og så vil jeg gerne spørge hr. Arne Melchior, om det er kultur eller er det prostitution. Jeg vil foretrække at kalde det det sidste. Jeg synes, det er urimeligt at sammenligne kultur – som er så rig i sig selv, og hvorom det gælder, at det er så helt fundamentalt op til den enkelte, hvad det er, man ønsker – med nogle af de emner, som hr. Arne Melchior nævnte.

I øvrigt vil det jo ikke være enestående eller enkeltstående, hvis Danmark tog en anden beslutning vedrørende sit kultureliv. Der er andre lande, som har det på den måde, som jeg godt kunne tænke mig, altså totalt ad frivillighedens vej, og hvor kulturelivet blomstrer langt mere, end tilfældet er i Danmark. Man kan henvise til Island, der har et meget rigt kultureliv og et rigt teaterliv. Dette teaterliv er der ikke nogen statsstøtte til overhovedet, og man kan jo ikke påstå, at Islands meget færre indbyggere har større magt end borgerne i det danske samfund. Det kunne jeg også godt tænke mig en forklaring på. Det er altid London, der bliver nævnt, jeg synes, det er et godt eksempel, men der er altså også utrolig mange andre steder på jordkloden, hvor kulturelivet blomstrer uden statsindblanding.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det må være nogle mærkelige forestillinger, fru Pia Kjærsgaard går ind og ser, når hun er kommet til det resultat, at det, der opføres på

scenerne, er det, magthaverne vil have. De forestillinger, jeg går ind og ser, bærer ikke præg af det. Jeg kan bare nævne én meget spændende oplevelse: Jeg var inde at se på Det Kongelige Teater i vinter her »De Forkerte«, en ny dansk dramatik om besættelsestiden af Sten Kaalø; dér var der ikke ret mange magthavere, hverken daværende eller nuværende, der blev strøget med hårene. Men o.k., smag og behag og opfattelse er forskellig. Men censuren er altså ophævet her i landet. Jeg mener, at det altid har været sådan, at statsapparatet – i gamle dage i form af enevældige konger, grever og baroner – har bidraget til kulturens udvikling. Det tror jeg er til gavn; det skal jeg ikke bruge mere tid på.

Når hr. Jimmy Stahr taler om industriministerens tilskud til augustugerne på Det Kongelige Teater, skal jeg lige minde om, at der er tale om en garantiordning og ikke om et tilskud, altså en garantiordning, der kun kommer til udbetaling, hvis der bliver underskud. Og det er jo så igen ligegyldigt, om det kommer fra den ene kasse eller den anden kasse. Men jeg er da sikker på, at industriministeren og kulturministeren er helt enige om denne fremgangsmåde.

Så endelig om dagsordenen: Jeg mener, at hvis hr. Jimmy Stahr kigger lidt kritisk på sin udgave af den radikale dagsorden, altså den lidt forkortede udgave, vil han se, at den f.eks. indeholder noget om, at forholdene for operakademiet skal forbedres, og der skal etableres en balletkostskole. Er der nogen her i salen, der har diskuteret det i dag, der har sat sig grundigt ind i det? Er det noget, Folketingets partier og medlemmer skal stå her og stemme om i en dagsorden? Det er en total misforståelse af den dagsordenpraksis og det dagsordeninstitut, vi har her i Folketinget. Allerhelst havde jeg set, at der slet ikke var foreslået nogen dagsorden, eftersom meningen med at rejse debatten var at få den i gang.

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg kan godt forstå kulturministerens besværligheder med finansloven og med besparelser. Det kender jeg såmænd alt for godt. Det hører til en ministers lod at tage de opgaver på sig.

Det har jeg også gjort. Jeg minder om, at vi har gennemført besparelser i flere år på de store kulturinstitutioner. Det har været ud fra et ønske om at gennemføre den nødvendige rationa-